

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.244 van 30 april 2014
in de zaak A. 210.921/XIV-35.362**

In zake : Marc GUILLEMIN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter Crispyn
 kantoor houdend te 9030 Mariakerke
 Mazestraat 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Butenaerts
kantoor houdend te 1080 Brussel
Leopold II-laan 180
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 2 december 2013, strekt tot de
schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 2 oktober 2013 van de
minister van Binnenlandse Zaken waarbij verzoeker de zware tuchtstraf van de
inhouding van wedde gedurende één maand ten bedrage van 10% van zijn
brutowedde wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief
dossier ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 april 2014.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Leen Vanbrabant, die loco advocaat Peter Crispyn verschijnt voor verzoeker, en advocaat Nikitta Zamani, die loco advocaat Stijn Butenaerts verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 10 december 2010 is verzoeker betrokken bij een verkeersongeval met stoffelijke schade.

Verzoeker verklaart aanvankelijk dat hij niet de bestuurder van het voertuig was, maar geeft later toe dat hij wel degelijk het voertuig bestuurde.

Verzoeker wordt naar aanleiding van dit ongeval ook onderworpen aan een alcoholtest, waarvan het resultaat positief blijkt te zijn.

Op 11 december 2010 stelt verzoeker zowel de directeur-generaal van de Algemene Directie van de Bestuurlijke Politie O. Libois als de Commissaris-generaal F. Koekelberg in kennis van het voorval.

Op 20 december 2010 stelt de procureur des Konings te Gent de gewone tuchtoverheid in kennis van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten, meer bepaald “dronken sturen, alcoholintoxicatie en vluchtmisdrijf te Deinze op 10.12.2010”. De gewone tuchtoverheid wordt tevens in kennis gesteld van het feit dat verzoeker gedagvaard zal worden voor de politierechtbank te Gent.

Met een brief van 24 maart 2011 deelt de procureur des Konings te Gent aan de federale politie mee dat verzoeker bij vonnis van 1 maart 2011 veroordeeld werd tot een geldboete van € 300 en tot verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig voor een termijn van 75 dagen. Met een brief van 7 april 2011 maakt de procureur des Konings een afschrift van het voormelde vonnis over.

Met een brief van 29 september 2011 wordt verzoeker in kennis gesteld van het inleidend verslag, waarin wordt voorgesteld om hem bij wijze van tuchtmaatregel de terugzetting in weddeschaal op te leggen.

Verzoeker dient op 28 oktober 2011 een verweerschrift in waarbij hij vraagt om gehoord te worden en waarbij hij tevens verzoekt om de directeur-generaal van de Algemene Directie van de Bestuurlijke Politie O. Libois, de Commissaris-generaal F. Koekelberg en de Commissaris-generaal ad interim Van Thielen als getuigen te horen.

Verzoeker wordt op 3 november 2011 gehoord.

Op 10 november 2011 wordt de directeur-generaal van de Algemene Directie van de Bestuurlijke Politie O. Libois als getuige gehoord.

Op 16 mei 2012 wordt de Commissaris-generaal F. Koekelberg als getuige gehoord.

Op 14 september 2012 wordt hoofdcommissaris van politie Van Thielen als getuige gehoord.

Op 29 januari 2013 beslist de hogere tuchtoverheid om aan verzoeker de zware tuchtstraf van de terugzetting in weddeschaal op te leggen.

Op 5 februari 2013 dient verzoeker een verzoek tot heroverweging in bij de tuchtraad.

Op 28 juni 2013 brengt de tuchtraad zijn definitief advies uit. De tuchtraad stelt in zijn advies dat de feiten bewezen zijn en dat zij een tuchtinbreuk uitmaken, maar adviseert om af te zien van de tuchtvervolging, zo niet, om de lichte tuchtstraf van de blaam op te leggen.

Op 26 augustus 2013 wordt verzoeker in kennis gesteld van het voornemen van de hogere tuchtoverheid om af te wijken van het advies van de tuchtraad.

Met een schrijven van 4 september 2013 dient verzoeker een verweer in tegen de voorgenomen tuchtstraf.

Op 2 oktober 2013 beslist de hogere tuchtoverheid om aan verzoeker de zware tuchtstraf van de inhouding van wedde gedurende één maand ten bedrage van 10% van de brutowedde op te leggen.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de vordering

Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.1. Standpunt van de partijen

4.1.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker in wezen aan dat hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat omdat de opgelegde tuchtstraf ingevolge artikel 57 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: tuchtwet) slechts na 5 jaar zal worden uitgewist waardoor zijn kansen op een benoeming in een nieuwe functie beperkt worden. Niettegenstaande verzoeker op dit ogenblik geen functie met gezag over tal van medewerkers uitoefent, neemt dit niet weg dat hij ambitieus is en blijft. Hij wijst er op dat zijn ambitie niet louter hypothetisch is maar, integendeel, zeer concreet vermits de organisatiestructuur van het politielandschap ingrijpend zal gewijzigd worden, waarbij tal van functies worden hervormd dan wel afgeschaft. Verzoeker wijst dienaangaande naar het optimaliseringsplan van de minister van Binnenlandse Zaken, het persbericht van 28 november 2013 en het voorontwerp van wet. Verzoeker merkt meer bepaald op dat het aantal

mandaatfuncties zal zakken van 84 naar 31, en dat er tal van nieuwe functies komen die meerdere voormalige functies overlappen en die zullen opengesteld moeten worden. Verzoeker stelt dat hij zeker van plan is zijn kandidatuur te stellen, zodat het bestaan van een tuchtstraf een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt in het licht van zijn ambities om verder een gezagsfunctie te bekleden.

4.1.2. In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij er op dat het mogelijk nadeel niet zozeer gelegen is in de bestreden beslissing maar in het bepaalde in artikel 57 van de tuchtwet, dat voorziet dat een zware tuchtstraf na 5 jaar komt te vervallen. De verwerende partij stelt voorts vast dat verzoeker op generlei wijze aannemelijk maakt dat hij in aanmerking zou kunnen komen voor een mogelijks nieuwe aanstelling in één of ander mandaat, laat staan dat hij aantoont dat zijn kansen op een toekomstige aanstelling worden gehypothekeerd door de bestreden beslissing. De verwerende partij merkt ten slotte op dat het beweerde nadeel van louter financiële aard is, minstens toont verzoeker niet aan op welke wijze een dergelijk beweerd nadeel het louter financiële aspect zou overstijgen.

4.2. Beoordeling

Verzoeker voert in essentie aan dat de vermelding van een zware tuchtstraf op zijn tuchtblad nefast is voor zijn kandidatuurstelling in de nabije toekomst voor mandaatfuncties.

4.2.1. Het missen van een kans op een bevordering of benoeming is geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De schorsing van de bestreden tuchtstraf is een voorlopige maatregel die de tuchtstraf zelf niet uit het rechtsverkeer wegneemt en het bestuur bijgevolg niet verplicht om het blad van tuchtstraffen dienovereenkomstig aan te passen. Het nadeel dat volgt uit de inschrijving op het blad van tuchtstraffen wordt door een schorsingsarrest aldus niet weggenomen.

4.2.2. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet welke concrete mandaten, waarvoor hij binnen afzienbare tijd in aanmerking zou komen, hij aan zich voorbij dreigt te zien gaan.

Verzoeker kan hoe dan ook zijn aanspraken op een mandaatfunctie vrijwaren door de vernietiging of de schorsing te vragen van de toekomstige aanstellingen waarbij ten onrechte rekening zou worden gehouden met de bestreden tuchtstraf. Verzoeker zal bij een eventuele vernietiging van de bestreden tuchtstraf zijn loopbaan kunnen doen herzien. Hij toont ook niet aan dat hij wel degelijk voor een mandaatfunctie in aanmerking zou komen mocht hij niet gestraft zijn en dat hij na een eventuele vernietiging van de bestreden tuchtstraf niet retroactief aangesteld kan worden.

5. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet aangetoond, zodat niet is voldaan aan de tweede voorwaarde van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig april tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

André Beirlaen